

Arrest

nr. 244 494 van 20 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 april 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juli 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 december 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 29 april 2020 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5Qe lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 3.12.2019 werd ingediend door:

Naam: K. (...)

Voorna(a)m(en): K. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 26.08.1978

Geboorteplaats: Aklim

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van haar Belgische vader, de genaamde K. R. (...) (RR xxxxxxxx), in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1c van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging ‘ de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1 moeten bewijzen dat de Belg : 1 ° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. ”

Volgende documenten worden voorgelegd ter staving van de bestaansmiddelen:

- Attest van erkenning van handicap FOD Sociale Zekerheid dd. 7.11.2019 met bijhorende uitbetalingstabel vanaf januari 2017 tot oktober 2019. De meest recente uitbetaling bedraagt 1255,22 euro

Uit het geheel van de voorgelegde documenten moet dus worden besloten dat de Belgische referentiepersoon heden invaliditeitsuitkering krijgt. Betrokkene beschikt daarmee niet over bestaansmiddelen die toereikend zijn overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 nl. minstens 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen dient verder ook rekening gehouden te worden met de aard en de regelmaat van de bestaansmiddelen. Het is ook raadzaam, in toepassing van de behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1,2de lid het aantal gezinsleden in rekening te brengen. Uit het dossier blijkt dat de referentiepersoon ook nog 1 meerderjarig kind ten laste heeft. Wat betreft de aard van de bestaansmiddelen dient benadrukt te worden dat het gaat om invaliditeitsuitkering. Het is bijgevolg redelijk te veronderstellen dat de referentiepersoon aan een chronische ziekte lijdt of een onomkeerbaar verlies van arbeidscapaciteit heeft ten gevolge van een handicap/aanslepende ziekte. Aangenomen mag worden dat dit ook extra medische kosten met zich meebrengt. In de bijlage 19ter werd expliciet gevraagd 'Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van de bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.' Betrokkene heeft facturen van 'De Watergroep' (32,48 euro) voorgelegd, betaling van de huishuur (602,36 euro), Luminus (93.00 euro) en Scarlet (32.00 euro). Hieruit blijkt dat er nog ongeveer 495 euro over is voor alle andere kosten zoals voedsel, dokter,...

Grofweg kunnen we echter wel stellen dat om te kunnen voorkomen dat betrokkene ten laste zou vallen van het ocmw, de referentiepersoon voor zichzelf over een bedrag zou moeten kunnen beschikken ter waarde van het leefloon voor een persoon met gezinslast en voor elke meerderjarige die daar bijkomt over een bedrag ter waarde van het leefloon voor een samenwonende. Concreet gaat dit heden over 1254.82 euro + 607.01€ + 607.01 € = 2468.84 €. Dit is allerminst het geval.

Het verblijfsrecht kan bijgevolg, in afwijking van art. 40ter, niet uitzonderlijk worden toegestaan omdat de behoeftenanalyse heeft uitgewezen dat dit gezin met de karige beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon, een risico vormt ten laste te vallen van het OCMW.

Verder legt de inwonende zoon, zijnde K. A. (...), ook nog bestaansmiddelen (Itzu Jobs NV, Accent Jobs For People nv. attest betalingen werkloosheid. Move Interim BVBA) voor. De vrouw van de referentiepersoon, K. C. (...), legt ook nog een attest voor van de Federale Pensioendienst. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (arrest RvS nr. 240.164 dd. 12.12.2017)

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er met toe besloten worden dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40 ter van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"2.1. Eerste middel : schending van de artikelen 40ter en 42 §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht.

2.1.1.

Dat conform artikel 40ter Vw. de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, welke ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon.

Dat het gezin van verzoekster wel degelijk over de vereiste, stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt welke voldoende zijn om ook verzoekster ten laste te nemen.

De referentiepersoon geniet immers een invaliditeitsuitkering ten bedrage van minstens 1.255,22 EUR per maand.

Daarnaast ontvangt de echtgenote van de referentiepersoon een pensioen voor ouderen van 754,52 EUR per maand.

Tenslotte woont ook de zoon van de referentiepersoon (tevens broers van verzoekster) in bij zijn ouders en verwerft hij inkomsten via tewerkstelling, zoals blijkt uit de loonfiches die verzoekster bij haar aanvraag gezinshereniging heeft gevoegd.

Het gezin van de referentiepersoon beschikt dan ook zonder enige twijfel over meer dan voldoende inkomsten om verzoekster ten laste te nemen, zodat er sprake is van een schending van artikel 40ter Vw.

2.1.2.

Dat de bestreden beslissing enkel rekening houdt met de maandelijkse inkomsten van de referentiepersoon en geen rekening houdt met de extra inkomsten waarover het gezin beschikt vanwege de echtgenote en zoon van de referentiepersoon.

*Echter, volgens artikel 40ter Vw. moet bij een aanvraag gezinshereniging de Belg aantonen dat hij 'beschikt' over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Verblijfswet stelt echter geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch *ratione personae*, noch *ratione loci*.*

Ook de voorbereidende werken bij de Verblijfswet stellen geen vereisten betreffende de herkomst van de bestaansmiddelen van de persoon die zich laat vervoegen.

Het woord 'beschikken' wordt in het woordenboek Van Dale gedefinieerd als : '1. Beslissen over : wijzend op iets beschikken; 2. Gebruikmaken van : vrij (kunnen) beschikken over' en in het woordenboek Wolters als '1. Gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. Beslissen over'.

Uit deze definities kan dan ook geenszins worden afgeleid dat een Belg niet zou kunnen beschikken over, of gebruik maken van het inkomen van zijn partner en/of andere inwonende gezinsleden.

Dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in diverse arresten heeft geoordeeld dat verweerder zich op een te enge interpretatie van de wet baseert (zie o.m. RvV nr. 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 191.456, 5 september 2017; RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016; RvV nr. 163.344 van 1 maart 2016; RvV nr.161.476 van 5 februari 2016; RvV nr. 145.913 van 21 mei 2015; RvV nr. 126.996 van 14 juli 2014).

Zo oordeelde de Raad dat met het instellen van de inkomstenvereiste in artikel 40ter Vw. de wetgever beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid. Bijgevolg staat een interpretatie waarbij ook rekening gehouden wordt met het inkomen van de partner van de Belg, op voorwaarde dat de Belg erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

Dat verweerder, door te eisen dat de voldoende bestaansmiddelen enkel afkomstig mogen zijn van de Belg/gezinshereniger, dan ook een voorwaarde toevoegt aan de wet en dan ook artikel 40ter Vw. schendt.

Door geen rekening te houden met alle inkomsten waarover de referentiepersoon 'beschikt' (in casu de invaliditeitsuitkering van de vader, het pensioen van de moeder en het loon van de inwonende broer), schendt de bestreden beslissing dan ook artikel 40ter Vw., zodat deze dient vernietigd te worden.

2.1.3.

Minstens is de bestreden beslissing strijdig met artikel 42 §1, tweede lid Vw. dat bepaalt :

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.

In casu heeft verzoekster een overzicht gegeven van alle vaste kosten van het gezin van de referentiepersoon, met name huurgelden (602,36 EUR), gas en elektriciteit (93 EUR), water (10 EUR) en internet en telefonie (32 EUR), hetzij 737 EUR per maand in totaal.

Verweerder trekt dit bedrag af van het inkomen van de referentiepersoon om vervolgens te stellen dat na aftrek van de vaste lasten de referentiepersoon nog ongeveer 495 EUR over heeft voor alle andere kosten zoals voedsel, dokter,...

Een dergelijke redenering houdt evenwel geen rekening met het feit dat deze vaste lasten gedragen worden door alle inwonende gezinsleden die kostendelend samenwonen en dus gedragen worden door de drie inkomstenstromen van het gezin, nl. de invaliditeitsuitkering van de vader, het pensioen van de moeder en het loon van de broer.

Het is immers niet enkel de referentiepersoon die uitsluitend en alleen deze vaste lasten draagt, doch wel het gehele gezin en deze worden dan ook betaald middels alle inkomsten van het gezin!

Dat de door verweerder uitgevoerde behoefteanalyse is dan ook niet van de juiste parameters uitgegaan en werd niet correct uitgevoerd.

Bovendien heeft verweerder bij de behoefteanalyse geen rekening heeft gehouden met het gezinsinkomen, m.a.w. met het inkomen dat de referentiepersoon en zijn inwonende gezinsleden verdienen, in casu de echtgenote en meerderjarige zoon.

Verweerder moet immers 'op basis van de eigen behoeften van de Unieburger en van zijn familieleden' uitmaken 'welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De beroepsactiviteiten en persoonlijke inkomsten van de echtgenote en inwonende gezinsleden kunnen een wezenlijke invloed hebben de behoeften van de referentiepersoon en zijn dus relevant in het kader van de individuele behoefteanalyse.

Het eigen inkomen van de partner en inwonende gezinsleden van de Belg kan niet zomaar genegeerd worden, aangezien deze inkomsten mee zullen bepalen wat het financieel referentiekader uitmaakt van het gezin.

Deze inkomsten moeten minstens indirect in rekening gebracht worden teneinde “de gezinssamenstelling, de maandelijkse huurlasten, de kosten van het dagdagelijkse leven, ...” te bepalen.

Immers, er mag geenszins van uitgegaan worden dat exclusief de vader alle vaste lasten van het gehele gezin draagt, terwijl zijn echtgenote en zoon die ook eigen inkomsten hebben, geen euro zouden bijdragen!

Een correcte behoefteanalyse dient dan ook de vaste lasten van het gezin te verdelen over het aantal gezinsleden dat over een eigen inkomen beschikt, wat in casu in het gezin van de referentiepersoon drie personen is.

De vaste lasten dienen dan ook door 3 gedeeld te worden, hetzij ca. 246 EUR/maand/per persoon.

De referentiepersoon houdt na betaling van zijn deel van de vaste lasten dan ook nog minstens 1.009 EUR (1.255 EUR – 246 EUR) per maand over om van te leven. Hiermee kan hij zonder problemen zichzelf en verzoekster onderhouden.

Dat verweerder de behoefteanalyse dan ook niet op een correcte en juiste wijze heeft doorgevoerd, zodat er sprake is van een schending van artikel 42, §1, tweede lid Vw.

Tenslotte kan de bewering van verweerder geenszins weerhouden worden dat de referentiepersoon een invaliditeitsuitkering geniet, zodat te veronderstellen is dat hij aan een chronische ziekte lijdt of een onomkeerbaar verlies van arbeidscapaciteit heeft ten gevolge van een handicap/aanslepende ziekte en aangenomen mag worden dat dit ook extra medische kosten met zich meebrengt.

Dat deze motivering een loutere veronderstelling inhoudt die op geen enkele wijze wordt aangetoond. Dat er geenszins vanuit mag gegaan worden dat iedereen die een invaliditeitsuitkering geniet extra medische kosten heeft.

Het is immer perfect mogelijk dat iemand bv. een slecht verminderd zicht heeft waardoor werken niet meer mogelijk is, doch deze aandoening geen enkele specifieke medische kost met zich meebrengt.

Verweerder heeft geen kennis van de reden waarom de referentiepersoon een tegemoetkoming aan personen met een handicap geniet, zodat hij geenszins veronderstelling mag doen omtrent eventuele extra kosten die deze handicap misschien met zich kan meebrengen.

Dat a contrario iemand die aan het werk is, mogelijks een ziekte heeft welke geen invloed heeft op de tewerkstelling of het verdienvermogen, doch deze ziekte maandelijks ettelijke medische kosten met zich meebrengt. Louter omwille van het feit dat deze persoon werkt, gaat verweerder een dergelijke veronderstelling niet maken.

Dat een dergelijke motivering dan ook kant noch wal raakt en bovendien discriminerend is ten aanzien van personen die een tegemoetkoming aan personen met een handicap ontvangen!

Bovendien heeft de referentiepersoon een uitgebreid overzicht bezorgd van alle vaste lasten van zijn gezin, zodat hij – indien hij maandelijks tevens vaste medische kosten zou hebben, quod non – deze eveneens zou opgenomen hebben in zijn overzicht. Het feit dat geen medische kosten werden opgenomen, betekent dan ook dat deze er niet zijn!

Dat verweerder dan ook geenszins op een correcte wijze de in artikel 42 §1, tweede lid Vw. voorziene behoefteanalyse heeft uitgevoerd en zich hiervoor bovendien op loutere veronderstellingen heeft gebaseerd.

Dat de bestreden beslissing hierdoor ook foutief gemotiveerd is en op loutere veronderstellingen gesteund is, zodat er sprake is van een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., Overzicht van het Belgische administratief recht, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

Dat de bestreden beslissing hieraan geenszins voldoet en dan ook vernietigd dient te worden wegens schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, het algemeen rechtsbeginsel van de motiveringsplicht en schending van artikel 42 §1, tweede lid Vw.

2.1.4.

Dat de bestreden beslissing voorts volkomen ten onrechte stelt dat om te voorkomen dat verzoekster ten laste zou vallen van het OCMW, de referentiepersoon voor zichzelf over een bedrag zou moeten kunnen beschikken ter waarde van het leefloon voor een persoon met een gezinslast en voor elke meerderjarige die daar bijkomt over een bedrag ter waarde van het leefloon voor een samenwonende. Concreet zou dit heden gaan over 1.254,82 EUR + 607,01 EUR + 607,01 EUR = 2.468,84 EUR.

M.a.w. de referentiepersoon zou in casu over maar liefst 2.468,84 EUR moeten beschikken om gezinshereniging te kunnen uitoefenen met verzoekster?!

Dat een dergelijke redenering volkomen in strijd is met de bepalingen van artikel 40ter dat stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° Vw. moeten bewijzen dat de Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Dat het bedrag van de in artikel 40ter Vw. bedoelde bestaansmiddelen heden op 1.555,09 EUR ligt.

M.a.w. indien de referentiepersoon in casu over een bedrag van 1.555,09 zou beschikken, zou aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen voldaan zijn.

Echter, omdat aan de bestaansmiddelenvoorwaarde volgens verweerder niet voldaan is, moet de referentiepersoon thans – na de behoefteanalyse – over maar liefst 2.468,84 EUR netto per maand beschikken en dus over bijna 1.000 EUR meer dan het bedrag voorzien in artikel 40ter Vw.????

M.a.w. hoe minder bestaansmiddelen men kan aantonen, hoe meer bestaansmiddelen moeten kunnen worden voorgelegd om na de behoefteanalyse alsnog gezinshereniging te kunnen uitoefenen...

Een dergelijke redenering is te gek voor woorden en dan ook volledig in strijd met het redelijkheidsbeginsel en de bepalingen van artikel 40ter Vw.!

Dat de overheid niet redelijk kan vereisen dat iemand die onvoldoende bestaansmiddelen heeft conform artikel 40ter Vw., bij het uitvoeren van de behoefteanalyse nog meer moet verdienen dan vereist in artikel 40ter Vw.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt.

Bovendien is het bedrag om te bepalen of iemand onder de armoedegrens valt beduidend hoger dan het bedrag waarbij iemand sociale bijstand kan ontvangen. Terwijl het juist de wil van de wetgever was om de bestaansmiddelen te bepalen die nodig zijn om te voorzien in het levensonderhoud zonder een last te worden van de overheid en niet om te bepalen of de betrokkene onder de armoedegrens valt (RvV, nr. 137.738, 2 februari 2015).

Dat het Hof van Justitie benadrukt heeft dat gezinshereniging de algemene regel is en dat de inkomenseis in de richtlijn strikt uitgelegd moet worden. Lidstaten mogen hun bevoegdheid om een inkomenseis op te leggen nooit zo gebruiken dat ze afbreuk doen aan het doel van de richtlijn, nl. het bevorderen van gezinshereniging en aan het nuttig effect ervan. Ook moeten lidstaten de inkomenseis steeds toepassen in het licht van artikel 7 (recht op gezinsleven) en 24 (hoger belang van het kind) van het Handvest van de Grondrechten van de EU (HvJ, 4 maart 2010, Chakroun, nr. C-578/08; HvJ, 6 december 2012, O. en S., C-356/11 en C-357/11).

Artikel 20 VWEU verzet zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat (statische) Unieburgers het effectieve genot ontzegd wordt van de belangrijkste "aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten" (HvJ, 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42). Een nationale maatregel waarbij de bestaansmiddelenvereiste enkel beoordeeld wordt met betrekking tot de bestaansmiddelen die de Belg genereert, kan het effectief genot van de belangrijkste aan de status van Unieburger ontleende rechten, waarover de Belg beschikt, ontzeggen. Immers, wanneer er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Unieburger en de derdelander aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, kan het nuttig effect van het Unieburgerschap in het gedrang gebracht worden aangezien deze afhankelijkheid ertoe kan leiden dat de Unieburger als gevolg van de weigering van de gezinshereniging gedwongen zal worden niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is te verlaten, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

Dat er dan ook sprake is van een schending van artikel 40ter Vw., evenals het redelijkheidsbeginsel en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

2.1.5.

Dat verzoeker nogmaals verwijst naar het arrest Chakroun van het Europese Hof van Justitie (C-578/08, 4 maart 2010) waar de Nederlandse overheid een aanvraag tot gezinshereniging had afgewezen omdat de financiële middelen van de betrokkene lager waren dan het bedrag dat vereist was door de Nederlandse wet. Het Hof van van Justitie oordeelde dienaangaande dat :

"Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid (om een inkomensvoorwaarde op te leggen) aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitleg vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld".

De inkomensnorm die bepaalt wordt door de Vreemdelingenwet, geldt dan ook enkel als een referentiebedrag en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging (of verder verblijf) wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager.

In casu had verweerder moeten oordelen of de referentiepersoon, in aanmerking genomen zijn inkomsten en behoeften, verzoekster kan onderhouden met zijn inkomen en het gezinsinkomen. Dat verweerder dit in casu geenszins op een zorgvuldige wijze heeft gedaan en geen rekening heeft

gehouden met de inkomsten van de echtgenote en inwonende meerderjarige zoon van de referentiepersoon.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De bestreden beslissing is dan ook strijdig met de artikelen 40ter juncto artikel 42, 2e lid Vw. en is tevens onvoldoende zorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.2. De bestreden beslissing vormt het antwoord op de aanvraag om gezinshereniging van verzoekende partij met haar Belgische vader in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu eveneens nazicht in van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij ook de schending aanvoert, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld

na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

Uit lezing van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EU-onderdaan c.q. Belgische onderdaan, m.n. in de hoedanigheid van descendent, op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

2.3. In casu wordt de aanvraag van een verblijfskaart geweigerd omdat de verwerende partij oordeelt dat niet wordt bewezen dat de Belgische referentiepersoon, de vader van de verzoekende partij, in wiens functie de aanvraag wordt ingediend, voldoet aan de criteria met betrekking tot de bestaansmiddelen. De verwerende partij motiveert dit door te stellen dat uit de neergelegde stukken blijkt dat de Belgische referentiepersoon niet over toereikende bestaansmiddelen beschikt.

2.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in essentie niet betwist dat de referentiepersoon slechts over een invaliditeitsuitkering beschikt van 1255,22 euro per maand en dat dit op zich niet toereikend is, maar zij meent dat tevens rekening had moeten gehouden worden met de inkomsten van de echtgenote en de zoon van de referentiepersoon.

2.5. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat met bestaansmiddelen van derden geen rekening gehouden kan worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De gemachtigde van de minister wijst erop dat het de Belgische referentiepersoon is die dient aan te tonen over de gevraagde bestaansmiddelen te beschikken.

De Raad kan de verwerende partij in deze beoordeling volgen. Immers heeft het Grondwettelijk Hof in arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019 gesteld dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn echtgenoot een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn. De verwerende partij heeft dus geen verkeerde toepassing gemaakt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet door te stellen dat geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten van de echtgenote en de zoon van de referentiepersoon, aangezien het de Belgische referentiepersoon zelf is die moet aantonen dat hij beschikt over de vereiste bestaansmiddelen.

2.6. Verzoekende partij voert verder ook kritiek aan tegen de gemaakte behoefteanalyse. Zij zet uiteen dat er een behoefteanalyse moet worden gemaakt van het integrale gezin waarbij de verwerende partij moet nagaan of de referentiepersoon en zijn familieleden beschikken over andere inkomsten om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoekende partij wijst in dit verband op de inkomsten van de echtgenote en zoon van de referentiepersoon die met de referentiepersoon samenwonen. Deze inkomsten werden door de verwerende partij in het kader van de behoefteanalyse evenwel onterecht buiten beschouwing gelaten, aldus verzoekende partij.

2.7. Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Het Grondwettelijk Hof overweegt in punt B.55.2 van zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 omtrent voormelde bepaling dat, *“door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, [...] de wetgever een referentiebedrag [heeft] willen vaststellen”*. Het Hof overweegt *“dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag”* en vervolgens dat *“indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag, [...] de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, [moet] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden.”*

Er moet dus sprake zijn van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen die lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag, alvorens de verwerende partij tot een behoefteanalyse moet overgaan (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807, RvS 26 juni 2015, nr. 231.761, RvS 27 januari 2016, nr. 233.641, RvS 4 oktober 2016, nr. 235.982).

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing beschikt de referentiepersoon over bestaansmiddelen maar zijn deze niet toereikend. De verwerende partij is dan ook overgegaan tot een behoefteanalyse. Daarbij heeft zij evenwel geen rekening gehouden met de inkomsten van de inwonende gezinsleden.

2.8. Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt dat de verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon samenwonen met andere familieleden, die zelf ook inkomsten hebben. Deze elementen kunnen wel degelijk meegenomen worden in de behoefteanalyse. Hoewel uit voorgaande bespreking blijkt dat de inkomsten van derden niet meegerekend kunnen worden bij het bepalen van de bestaansmiddelen, kunnen deze uiteraard wel een invloed hebben op de behoeften van de verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon. De samenwoont met andere familieleden kan immers een invloed hebben op de kosten verbonden om te voorzien in de basisbehoeften zoals woning, eten, verwarming, elektriciteit en dergelijke. In het kader van de behoefteanalyse is de verwerende partij niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

2.9. Het betoog in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen. De verwerende partij stelt slechts dat niet blijkt dat de vaste en variabele kosten werkelijk worden gedeeld door alle inwonende gezinsleden maar dit is een a posteriori motivering. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat dit de reden is waarom de inkomsten van de inwonende familieleden niet mee in de behoefteanalyse worden betrokken. Uit de bestreden beslissing kan enkel blijken dat bij de behoefteanalyse geen rekening werd gehouden met de inkomsten van de inwonende familieleden en dat daarvoor geen motief wordt aangegeven. Dit terwijl uit de aanvraag van de verzoekende partij wel blijkt dat zij duidelijk gesteld had dat *“conform artikel 42, §1, tweede lid Vw. – rekening gehouden (dient) te worden met het feit dat de maandelijkse lasten van de referentiepersoon laag zijn en de broer van mijn cliënte inwoont in het gezin en eigen inkomsten verwerft”* alsook: *“In bijlage laat ik u nog een aanvullend stuk dat mijn cliënte aan haar dossier wenst toegevoegd te zien. Het betreft een attest van de Federale Pensioendienst waaruit blijkt dat ook de moeder van mijn cliënte en tevens echtgenote van de referentiepersoon een inkomensgarantie voor ouderen ontvangt van 754,52 EUR per maand. Samen met de inkomensvervangende tegemoetkoming van de referentiepersoon, beschikt het gezin van de referentiepersoon dan ook minstens over een bedrag van 2 000 EUR per maand. Daarnaast heeft ook de inwonende broer van mijn cliënte eigen inkomsten, zodat het gezin van de referentiepersoon zonder enig probleem mijn cliënte ten laste kan nemen”* en het bijgevolg aan de verwerende partij toekwam om duidelijk te motiveren in de bestreden beslissing waarom deze inkomsten niet tot een andere besluitvorming inzake de behoefteanalyse leiden.

Daarenboven wijst de Raad erop dat, voor zover het betoog van de verwerende partij al zou kunnen aangenomen worden, zij eraan voorbijgaat dat in de huurovereenkomst ook de echtgenote van de verzoekende partij is opgenomen als huurder en zij dus wel degelijk kan aangesproken worden inzake het dragen van de huurlast (zie ook artikel 10 van de huurovereenkomst).

2.10. De verzoekende partij maakt de schending van de motiveringsplicht juncto artikel 42 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er bestaat dan ook geen noodzaak om over te gaan tot de verdere bespreking van de overige middel(en)(onderdelen).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 april 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER